

tantadruj

priloga primorskih gledališč

slovensko stalno gledališče
teatro stabile sloveno

SNG
NOVA GORICA

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

Sreda, 16. januarja 2019

primorske novice

Primorski
dnevnik

“Pot do trona je dolga - gazit mora človek do kolen v krvi in v solzah.”

Ivan Cankar, Kralj na Betajnovi

SSG Trst, sezona 2018/ 2019

Intervju z režiserko Katjo Pegan pred prvo letošnjo premiero Gledališča Koper

Junaki naše igre ne živijo svoje ljubezni, le predstavo o njej

V Gledališču Koper bodo prihodnji teden premierno uprizorili komedijo britanskega dramatika Alana Ayckbourn Norčije v spalnicah (Bedroom Farce), s katero se režiserka in direktorica koprškega gledališča Katja Pegan srečuje že tretjič. V sezoni 1993/94 so jo v njeni režiji z velikim uspehom uprizorili že v novogoriškem gledališču, dve desetletji pozneje pod njenim mentorstvom tudi v gledališki šoli Gledališča Koper.

MIHA TREFALT

• **Vprašanje se postavlja kar samo: kaj je tisto, kar vas pri komediji Norčije v spalnicah tako privlači, vznemirja, da se z njo soočate že tretjič?**

“Komedija je moja 'disciplina'. Poznam zadrege, o katerih govori, in v njej zmorem prepoznati žalost, v kateri se napaja. In rada jo imam zaradi njenega zdravnega učinka. Ayckbournova komedija partnerskih odnosov je ob tem še dobro napisana igra, ki niti za trenutek ne pozabi na svojo nalogo tudi brez milosti razkrivati videz, da bi za njim uzrli pravo resničnost.”

• **Ste pred petindvajsetimi leti, ko ste komedijo režirali v SNG Nova Gorica, besedilo brali drugače, kot ga berete danes?**

“Zelo drugače! Ob prvem branju te zelo angleške komedije sem, takrat še zelo mlada, razumela življenje štirih parov v komediji, pa tudi svoje, povsem drugače kot danes. Pari so se mi zdeli zelo 'normalni'. Nisem se spraševala, ali bodo imeli otroke in kako bo potekalo njihovo življenje, saj sem bila prepričana, da jih bodo imeli že jutri in da so v kondiciji, ki jim bo omogočila tek na dolge proge. Njihovih preprirov in zbadanj nisem brala kot posledico globljih strasti ali patologij, ampak bolj kot posledico nečimrnosti, domišljavosti, pretiravanja, skratka, človeških slabosti, ki ustvarjajo komične učinke. Seveda sta Trevor in Suzana močno odstopala od 'normalnosti', vendar sta bila še vedno v okviru meščansko sprejemljivega zakona. Takrat me je tudi veliko bolj zanimala struktura komedije, simultanost prizorišč, ki od mladega režiserja zahteva veliko inventivnosti, saj se ne more opreti na izkušnje, da bi lahko predvidel,

kje je tista prava mera, ko slepa mehanika in avtomatično ponavljanje (zakonitosti situacijske komedije) še uspešno razkrivata pravo resničnost odnosa ter s tem ohranjata živost in komični učinek. Seveda so mi takrat zelo pomagali novogoriški igralci. Zelo veliko sem se naučila od njih.”

• **Kako na odnose štirih parov na različnih stopnjah skupnega življenja, ki jim je skupno to, da niso pripravljeni prisluhniti drug drugemu, gledate danes?**

“Danes razumem paradoksalni položaj ljubezni, iz katerega nastaja zmešnjava v glavah in spalnicah naših junakov. Zelo posplošeno bi lahko rekla, da junaki naše igre ne živijo svoje ljubezni, ampak predstavo o njej. Nekateri, Suzana na primer, se nikakor ne morejo osvoboditi ljubezenskega trpljenja, ki ga povzroča predstava o tem, kaj ljubezen je. Te popačene predstave kmalu pokažejo svoj destruktivni potencial, in tu smo že v območju patologije, kar za komedijo nikakor ni dobro. Patologija potegne junaka v situacijo, ki ga lahko stane glave, če povem preprosto po Aristotelu, komični junak pa počenja zgolj banalno grde stvari, ki v gledalcu ne smejo vzbuditi niti strahu niti sočutja. Kako torej? Spet je potrebna prava mera. Igralec je najboljši odvetnik svojega lika in tudi prijatelj. Samo on lahko svoj lik potisne do roba, ko se nam njegove odločitve in reakcije še zdijo komične, on je svoboda, ki jo ima lik. In brez te svobode ni komedije. Prav zato je tako težko igrati v komediji, če igralec ni hiter in bister bralec življenja.”

• **Komedijsko dogajanje s pretepom na zabavi sprožita prav Trevor in Suzana, par, ki si edini upa priznati, da “ni kaj prida spreten v lepotnem slikanju zakonskih razmer”. Sta tudi zato edina, ki sta (v nasprotju z drugimi, ki v odnosih privolijo v status quo) pripravljena svoj odnos izboljšati?**

“Prepričana sem, da je tudi ta njuna pripravljenost samo predstava o tej pripravljenosti. Mislim, da se niti Trevor niti Suzana nista sposobna spremeniti ali odrasti brez pomoči psihoterapevta. Psihologi opozarjajo, da je dve tretjini psihopatoloških motenj pri mladih in mlajših odraslih posledica ljubezenskega stresa ali ljubezenske travme. Ljubezen med moškim in žensko je v naši družbi vrednota, ki jo moramo osvojiti kot trofejo, skoraj kot najvišji smoter in cilj bivanja, toda o njej vemo tako malo, da je ne zmoremo upravljati niti kratek čas. Brez dodatnega izobraževanja in usposabljanja, seveda.”

• **Ayckbourn je nekje zapisal, da je Norčije napisal kot odgovor na plehke bulvarke, v**

Katja Pegan

katerih je pomembno le to, kdo komu greje posteljo in kako je prišel vanjo, a tudi v svojem besedilu se spolnosti ne more izogniti ...

“Ne želi se ji izogniti, prav nasprotno, njegovi junaki jo nenehno iščejo, vendar se ta vseskozi izmika.”

• **Se strinjate z mislijo, da postelje v naših spalnicah lahko postanejo hkrati inkubator in krematorij vseh težav, lahko rojevajo in ugašajo ljubezen?**

• **Strast torej ni gonilna sila vsakega partnerskega odnosa?**

“Kje pa! V strasti se skriva padec, smrt. Partnerski odnos lahko premika samo partnerska ljubezen, ki zmore videti sebe, partnerja in odnos pravilno. Ne vem pa, ali je to dovolj za nadaljevanje vrste.” (Smeh)

• **Rekli ste, da danes Norčije berete drugače kot pred leti. Se je naš odnos do partnerstva v tem času spremenil?**

“Ljubezen med moškim in žensko je v naši družbi vrednota, ki jo moramo osvojiti kot trofejo, skoraj kot najvišji smoter in cilj bivanja, toda o njej vemo tako malo, da je ne zmoremo upravljati niti kratek čas.”

KATJA PEGAN
režiserka

“Delija, Trevorjeva mama, med drugim v komediji pove tudi to 'modrost', da je zakonska postelja (seks) prazvor vseh naših težav. Tudi to lahko razumemo kot mit, ki je ljudem do konca zagrenil življenje. Ali je za spolnost res potrebna intenzivna ljubezen? Ali nista ljubezen in seks popolnoma različna pojava? Kaj je to partnerska ljubezen? Ali obstaja brez spolnosti? Ne vem, kako bi na to odgovoril Ayckbourn, sama se s to trditvijo ne strinjam. Mislim, da ne spalnica in ne kuhinja nista prostor za reševanje tovrstnih težav, pač pa naše glave, kjer se rojevajo misli.”

“V tem času se je spremenila družba in mi z njo. Otroci, ki so se takrat rodili, danes igrajo v novi uprizoritvi Norčij. Le kako ne bo vse drugače, čeprav se mi je med študijem predstave zgodilo nekaj zelo lepega. V nekaterih redkih replikah, ki jih pove Aleš Valič, sem zaslišala Staneta Lebana, in v nekaterih prizorih skozi Mašo Grošeljo Miro Lampe. Tako zelo, kot bi bila z nami. To so bili trenutki neke nenavadne povezanosti, ki jo zmore samo gledališka družina. In zato lahko tudi rečem, da so nekatere stvari prav takšne, kot so bile.” •

Premiera komedije Norčije v spalnici bo 25. januarja.

Alan Ayckbourn: Norčije v spalnicah
Prevajalec **Dušan Tomše**, režiserka **Katja Pegan**, scenograf **Milan Percan**, kostumografinja **Lara Kulaš**, avtor glasbe **Mirko Vuksanović**, dramaturga **Miha Trefalt** in **Matjaž Briški**, lektor **Martino Vrtačnik**, oblikovalec svetlobe **Izidor Čok**, asistentka režije **Renata Vidič**. Igrajo: **Aleš Valič**, **Mojca Partljič**, **Igor Štamlak**, **Anja Drnovšek**, **Luka Cimprič**, **Maša Grošelja**, **Blaž Popovski/Matic Valič** in **Tjaša Hrovat**.
Premiera bo 25. januarja 2019 v Gledališču Koper.

Pred gostovanjem Prešernovega gledališča iz Kranja

Koliko je v resnici vredno človekovo življenje?

Teror, trenutno najbolj uprizarjano delo tako na evropskih kot svetovnih odrih, ki odpira vrsto etičnih in moralnih vprašanj ter od gledalcev zahteva, da dejavno sodelujejo v sodnem procesu in na koncu sami odločijo o krivdi glavnega junaka, bo v režiji Eduarda Milerja in izvedbi Prešernovega gledališča Kranj na koprskem odru gostovalo od 13. do 16. ter 18. in 19. februarja.

Sodobna drama **Ferdinanda von Schiracha**, znanega berlinskega odvetnika, specializiranega za kazensko pravo, se dogaja v sodni dvorani, v kateri so poleg vojaškega pilota Larsa Kocha (obtoženega za smrt 164 potnikov na letalu) tudi predsednik sodišča, branilec, državna tožilka in dve priči ter seveda tudi gledalci, ki morajo tokrat prevzeti vlogo porotnikov. Prav oni so tisti, ki z glasovanjem odločajo o pilotovi krivdi oziroma nedolžnosti, in glede na njihovo odločitev sta predvidena tudi dva možna konca predstave: razglasitev bodisi obsodilne ali oprostilne sodbe. Med sodnim procesom proti pilotu Larsu Kochu se namreč izkaže, da se je po lastni presoji odločil za manjše število žrtev na račun večjega števila na

nogometnem stadionu, kar pa seveda sproža etična vprašanja - koliko pravzaprav šteje življenje posameznika? Ali je bolje sestreliti letalo s 164 potniki, da se izognemo smrti 70.000 ljudi na nogometnem stadionu? Ali bi pilot sestrelil letalo tudi, če bi bila na krovu njegova družina? Dilema, ki jo sprožajo drama in njene uprizoritve, je etična dilema "nemo-goče odločitve", kako se odločati v skrajnih primerih terorističnih akcij. Obtoženi pilot Lars Koch se je namreč moral v hipu odločiti, kako rešiti situacijo in koga žrtvovati.

V predstavi v režiji **Eduarda Milerja** bodo nastopili: **Borut Veselko, Miha Rodman, Aljoša Ternovšek, Darja Reichman, Peter Musevski, Vesna Slapar, Ciril Roblek** in **Judita Polak**.

Sredi februarja bo v koprskem gledališču gostovalo Prešernovo gledališče Kranj z vznemirljivo dramo Teror.

Galerija ob morju do konca leta pod pokroviteljstvom Luke Koper

(Gledališka) Galerija Luka Koper

V Gledališču Koper se zavedajo svoje družbeno odgovorne vloge, zato svojo dejavnost širijo tudi na druga področja, ne le na polje dramskega ustvarjanja. Kot promotorji kulturnega dogajanja na Obali so leta 2015 odprli galerijo na prostem, ki bo do konca letošnjega leta delovala pod pokroviteljstvom Luke Koper.

Na pobudo direktorice **Katje Pegan** je Gledališče Koper ob svoji 15. obletnici v sodelovanju s komunalnim podjetjem Marjetica Koper na obzidju ob Bastionu nasproti potniškega terminala odprlo galerijo na prostem, imenovano Galerija ob morju. Gre za prvo tovrstno celoletno razstavno ponudbo na Obali, v kateri se na osmih, trikrat tri metre velikih razstavnih panojih s povečavami svojih del predstavljajo priznani fotografi, ki za tuje in domače obiskovalce poskušajo v objektiv ujeti tiste kulturne in naravne znamenitosti, ki mesto in njegovo zaledje delajo tako posebno, edinstveno.

Med dosedanjimi razstavljavci - od oktobra 2015 do danes se je v Galeriji ob morju zvrstilo devet razstav - najdemo tudi "kroniste" koprškega gledališkega ustvarjanja, med njimi fotografa **Jako Varmuža**, ki se s fotografijami iz predstav Gledališča Koper v obdobju od leta 2016 do 2018 predstavlja do konca letošnjega marca.

Vrednost razstavnega prostora, predvsem pa predstavljenih vsebin je decembra lani prepoznala tudi družba Luka Koper in z Gledališčem Koper podpisala enoletno pogodbo o pokroviteljstvu galerije, ki se je ob podpisu preimenovala v Galerijo Luka Koper.

Galerija na prostem vse leto vabi s privlačnimi fotografijami. Te dni svoj izbor utrinkov iz minule gledališke sezone ponovno razstavlja Jaka Varmuž.

Menjava v umetniškem ansamblu

Luka Cimprič - novi član Gledališča Koper

Z lanskim novembrom je koprsko gledališče zapustil dramski igralec Gorazd Žilavec, ki je okrepil igralske vrste mariborske Drame. Novi član gledališča pa je postal 34-letni dramski igralec Luka Cimprič, ki je pred dobrim desetletjem svojo prvo profesionalno vlogo odigral prav na koprskem odru.

Prve korake na deskah, ki pomenijo svet, je **Luka Cimprič** naredil na prelomu tisočletja na odru ljubiteljskega Šentjakobskega gledališča v Ljubljani in mu ostal zvest vse do vpisa na študij dramske igre na AGRFT v Ljubljani. Svojo prvo profesionalno vlogo (bil je Joja v Kriličevem Jajcu) je leta 2007 še kot študent odigral na odru Gledališča Koper, po diplomu leto pozneje pa se je za eno sezono zaposlil v SLG Celje, kjer je za vlogo diplomiranc Benjamin v Johnsonovi drami Diplomiranec izgubil 30 kilogramov. Leta 2010 je na povabilo takratnega umetniškega vodje **Primoža Be-**

blerja sprejel angažma v Slovenskem stalnem gledališču v Trstu, kjer je debitiral z vlogo Njuhina v enodejanki A. P. Čehova Uh, Ljubezen. V sedmih sezonah je na odru tržaškega gledališča, kot gost pa tudi v uprizoritvah SNG Nova Gorica, PG Kranj, Gledališča Koper, SNG Drama Ljubljana in Gledališča Glej, ustvaril 27 vlog; med njimi tudi v doma in tujini večkrat nagrajenih predstavah Life@anti (SNG Nova Gorica, Gledališče Glej, Teater na Konfini Nova Gorica, Visoka šola za umetnost Univerze v Novi Gorici), Rokovnjači (SNG Nova Gorica in PG Kranj) in Moderne nô drame (SSG Trst).

Luka Cimprič

Nastopil je v več filmih - v drugem najbolj gledanem slovenskem filmu *Gremo mi po svoje* in njegovem nadaljevanju *Gremo mi po svoje II Mihe Hočevarja*, v *Izletu Nejca Gazvode* in *Avtošoli Janeza Burgerja* - in sedmih televizijskih nadaljevanjih.

Na radiu Trst A, kjer je ustvaril kar nekaj radijskih vlog, danes vodi mladinski kviz Vsevedneži, na koprskem odru pa ga lahko vidite v predstavah Barufe, Kekec, Brundagrrrom!, Butalci, Živalske novice, Lepo je biti Koprčan, (Totalno) katastrofalna večerja in že čez nekaj dni tudi v Norčijah v spalnici.

meanaroani koprodukcijski projekt

Idiomatic - tehnologija v umetnosti

Uprizoritev Idiomatic, ki je nastala v mednarodni koprodukciji šestih evropskih gledališč pod okriljem mreže ETC (European Theatre Convention), bo slovensko premiero doživela 13. februarja v SNG Nova Gorica (s ponovitvami 12., 14., 15. februarja).

ANDREJ ZALESJAK

Član igralskega ansambla SNG Nova Gorica, ki zastopa Slovenijo v projektu Idiomatic

Prvo uprizoritev je predstava Idiomatic doživela 16. maja 2018 v Teatrul National Marin Sorescu Craiova v Romuniji, drugo premiero 7. junija v gledališču Det Norske Teatret Oslo na Norveškem, 31. januarja 2019 bo premiera v Théâtre de Choisy-le-Roi v Franciji, 5. februarja v Théâtre de Liège v Belgiji.

Jezikovno obarvan projekt povezuje šest evropskih gledaliških ustanov. Na odru se sooči pet igralcev iz petih držav, ob čemer glavno vlogo igra tisti igralec, v katerega državi trenutno igrajo predstavo, sodobna tehnologija za prevajanje pa omogoča njihovo večjezikovno komunikacijo.

Računalniški igralec

Idiomatic je bolj gledališki laboratorij kot 'običajna' gledališka predstava: ne gre za gledališki dogodek kot tak, temveč

sove in jezike nastopajočih ter jih preko slovarske baze, denimo Googlevega prevajalnika, sproti prevaja in projicira na oder. V primeru gledališča je zadeva toliko zahtevnejša, saj bi takšna tehnologija morala biti izjemno občutljiva na prepoznavanje glasu in jezika tudi v primeru močno čustveno obarvanega govora, ki je poleg tega pogosto obdan s številnimi šumi in zvočnimi efekti. V umetniškem pogledu naj bi bila zadeva nekoč potencialno uporabna kot gledališka proto-umetna inteligenca, ki lahko deluje kot odrski element ali celo interpret ali partner v dialogu, podobno kot glasovni upravitelji oziroma asistenti na pametnih telefonih.

Okvir predstave je pravzaprav prezentacija Idiomatica, zavita v koncept izmišljenega slavnostnega dogodka, kjer gre vse bolj ali manj narobe, saj tovrstni tehnolo-

Andrej Zalesjak

FOTO: PETER UJAN

“Računalniški program, ki se izraža s projiciranjem besed na steno, je soigralec in nastopajoči, ki nima občutka za dinamiko dialoga in ritma ter za emocije, je neviden, neroden v prepoznavanju jezika prek spontanega govora itd. Če mene vprašate, je na zdajšnji razvojni stopnji nehvaležen soigralec, mogoče pa bo z razvojem t.i. umetne inteligence napredoval.”

ANDREJ ZALESJAK

igralec

tega zgolj izkorišča za testiranje učinkovitosti prevajalske tehnološke inovacije Idiomatic. Optimalni cilj te tehnologije je simultano računalniško prevajanje nastopajočih, kar pomeni, da nadnapisi oziroma podnapisi niso pripravljeni vnaprej, temveč računalnik prepozna in loči gla-

loški poskusi kljub vsemu danes še ne pripomorejo k nadgradnji gledališke uprizoritve kot take, temveč jo do neke mere celo degradirajo; predvsem v bistvenem atributu gledališke umetnosti, namreč neposredni in živi komunikaciji med akterji na odru in publiko. Računalniški program, ki

se izraža s projiciranjem besed na steno, je soigralec in nastopajoči, ki nima občutka za dinamiko dialoga in ritma ter za emocije, je neviden, neroden v prepoznavanju jezika prek spontanega govora itd. Če mene vprašate, je na zdajšnji razvojni stopnji nehvaležen soigralec, mogoče pa bo z razvojem t.i. umetne inteligence napredoval.

Pet igralcev iz petih držav

V predstavi sodeluje pet igralcev iz petih držav. **Georg Peetz** prihaja iz Nemčije, sodi v srednjo generacijo igralcev in glede na nemški sistem večino časa deluje kot svobodnjak, **Elizabeth Sand** iz Norveške je stalna članica Norveškega gledališča iz Osla, pridružujemo pa se jima trije predstavniki mlajše generacije - poleg mene še **George Albert Costea**, član ansambla Romunske-

ga nacionalnega gledališča v Craiovi, in **Anna Galy**, ki živi in dela v Bruslju.

Koncept predstave Idiomatic je zasnovan tako, da vsak govori v svojem jeziku, med seboj lahko komuniciramo v vseh zastopanih jezikih z dodano italijanščino, v kateri se lahko sporazumevava z Elizabeth. Angleščina je “prepo-vedana”, da bi Idiomaticu in nastopajočim otežili delo in obenem odpirali polja kreativnosti in izraznosti.

Ker gre pri Idiomaticu navsezadnje za multikulturni oz. večjezikovni projekt, smo se ukvarjali z lastnostmi, ki nas povezujejo in razdvajajo, in prišli do sklepov, da nekateri stereotipi o narodih hočeš nočeš držijo: nemška sistematičnost, belgijsko-francoski boemski duh ter avantgardnost, norveška umirjenost in urejenost, romunska mešanica zadržanosti in romanske nonšalance ter slovenska zmes vsega z dodatkom mediteranske ležernosti. Pri tem velja omeniti, da smo predstavo doslej uprizarjali v Bruslju, Craiovi in Oslu, trenutno pa jo igramo v Parizu in Liègeu.

Poigravanje s stereotipi se je začelo takoj, ko je nemški kolega pripomnil, da v življenju še nikogar ni čakal tako dolgo kot mene. Sam je vedno 15 minut pred začetkom na delovnem mestu. Ker pred tem še nisem doživel, da bi se vaja pričela točno ob uri, se mi zdi, da je relativno točen prihod v gledališče optimalen kompromis, saj v primeru, da prideš na vajo pred začetkom, hočeš nočeš sebe potisneš v položaj čakajočega na preostale kolege. V našem primeru najbolj na belgijske in romunske, saj je akademskih petnajst pri njih aksiom. Poleg tega si znajo vzeti čas zase. Odmori za prigrizek, kavo, premislek ali kosilo so se mi sprva zdeli nenavadno pogosti, saj sem iz slovenskega gledališča vajen, da so vaje zelo intenziven in discipliniran proces, z običajno eno

Idiomatic, predstava, ki jo je ustvarilo šest gledaliških ustanov, bo na odru SNG Nova Gorica zaživela sredi februarja.

FOTO: ARHIV SNG NOVA GORICA

nekajminutno čik pavzo. Pri belgijskih in norveških kolegih je bilo zaznati, da jim delo v življenju ni ena in edina preokupacija in mentalna mantra. Na Norveškem človek zlahka dobi občutek, da ljudje hodijo v službo, da si lahko zagotovijo čim kakovostnejše preživljanje prostega časa in vzdrževanje visoke kvalitete življenja in se zato zdijo motivirani, aktivni, angažirani, in v službo in iz nje pogosto hodijo nasmejani. Kar pa je najbrž tudi posledica standarda in življenja na Norveškem nasploh. Zavoljo skoraj neomejenih ekonomskih virov je njihova produkcija z vidika tehnične plati med najbolj naprednimi in se bolj kot s sledenjem trendom ukvarja z njihovim ustvarjanjem.

V Romuniji je situacija precej bolj podobna naši, le z nekoliko slabšo tehnično infrastrukturo; vendar je država mnogo bolj vpeta v mednarodno kulturno okolje, kar je najverjetneje tudi plod kulturne ozaveščenosti naroda: Slovenci gotovo sodimo med manj ozaveščene, kar se pozna tudi pri čedalje izrazitejšem trendu primitivizacije družbenega diskurza. Čeprav bi lahko slovenski standard v marsičem primerjali z belgijskim, pa je tam zaradi možnosti, ki jih frankofonski svet nudi, gledališka scena neprimerljivo bolj odprta za eksperimentiranje in avantgardne pristope, ki so tudi posledica urbaniziranega in multikulturnega okolja.

Multimedijski in multikulturni projekt

V igralskem smislu gre pri Idiomatiku za precej zanimivo izkušnjo z več plati. V prvi vrsti je to multimedijski in multikulturni projekt, kar je vsekakor osvežitev umetniškega okolja in posledično kreativnih pristopov k ustvarjanju. To je mogoče opaziti tudi sicer, če spremljamo tujo gledališko produkcijo, sploh z vidika funkcije igralca. Predstave ponekod bolj slonijo na konceptu in režiji, igralčeva vloga je zelo določena z orkestracijo celote, druge pa je igralec solist, ki ga podpirata uprizoritveni koncept in režija.

Enako zanimivo je opazovati percepcijo občinstva. Bolj gremo na vzhod, bolj zaznamo nekakšno mistifikacijo gledališke umetnosti, na zahodu pa je bolj opazna "pop-art" mentaliteta, pojmovanje gledališča kot področja zabave; v Nemčiji in na Norveškem je značilno dojemanje gledališča kot polja iluzije in imaginacije. Povsod pa obstaja zavest, da je gledališče lepota, ki je namenjena publiku in njemu razsvetljevanju prek različnih poetik in estetik, slogov in žanrov. In ne glede na kulturne in ekonomske razlike med evropskimi državami je mogoče reči, da umetniški kruh ni nikjer podarjen in da so umetniki, ne glede na standard države in okolja, nesporni družbeni vlagatelji. •

MINUTKA Z ...

Urško Taufer

FOTO: PETER UHAN

Najmlajša igralka novogoriškega ansambla januarja nastopa v petih različnih predstavah: v kabaretu Realisti, kot Smrčuljčica in Ronja v predstavah za otroke, kot Polly Peachum v Beraški operi in Nina v Galebu.

- **Kako si kaj?**
"Dobro, malo zaspana."
- **Kaj si imela za zajtrk?**
"Kruh in maslo."
- **Kaj najprej storiš, ko prideš domov?**
"Ponavadi se sezujem."
- **Najljubša pesem ta trenutek?**
"Uf ..."

- **Katera tvoja lastnost ti je najbolj všeč?**
"Zelo hitro se znam odločiti za nekaj ..."

- **Katera pa najmanj?**
"... in si potem premisliti."

- **Brez česa ne moreš živeti?**
"Tega pa še ne vem, bi morala narediti redukcijo. Ampak sebe pa najbrž res rabim."

- **Kaj storiš, ko se zaveš, da si naredila napako?**
"Včasih si želim, da bi si dovolili več 'napak'."

- **Kaj pričakuješ od drugega?**
"Ovisno, kdo ta drugi je."

- **Če ne bi bila igralka, bi bila ...**
"Bolj družabna."

- **Kaj je zadnje, kar pomisliš, preden stopiš na oder?**
"Ovisno, kdo stopa na oder ..."

- **Kaj je zate igra - z eno besedo?**
"Energija."

- **Kaj je zate največja pridobitev civilizacije?**
"Besede. In to, kar se še vedno trudijo povedati."

- **Kaj bi rada sporočila drugim?**

"Pred kratkim sem jaz prejela neko 'sporočilo'. Ko sem na Bavarskem dvoru čakala na avtobus, se za razliko od ponavadi nisem obrnila stran, polna krivde, ko sem opazila gospoda, ki je brskal po smeteh. Ampak sem ga opazovala. predstavljala sem si sebe v situaciji, ko moram brskati po smeteh za hrano. V zemljo bi se vdrla. Na moje veliko presenečenje je on izgledal približno tako kot moj mali bratranec, medtem ko odpira darila pod smrekico. Papirčki so leteli okoli, flaše in potem ... našel je na pol pojedena sladoled. Bingo. Pogledal ga je, nasmejan odvil in potem počasi polizal. Z zaprtimi očmi. Si dal opraviti s paličko, jo do čistega obdelal, vrgel stran in nadaljeval pot navzdol po tistem košu, za katerega bi jaz rekla - ogabno! Prisežem, da je bilo videti, kot da brska po košu kakšnega Božička. Zamislila sem se. Kdaj hudiča sem nazadnje s takim veseljem kaj pojedla. Mogoče škampe na morju. Za trideset evrov. S tem gospodom bi se mi zdelo vredno malo podružiti, sem razmišljala, medtem ko sem vstopala na avtobus številka ena. Konec koncev je bil že čas za kosilo." •

Nova premiera v SNG Nova Gorica, koprodukcija Za blagor vseh ljudi

Človeka od nekdanj poganja strah

30. januarja 2019 bo na malem odru SNG Nova Gorica na sporedu nova premiera Za blagor vseh ljudi italijanskega avtorja Francesca Randazza (1963) v režiji Nenni Delmestre. Drama o nezakonitem pribežniku in prebivalcih obmejnega naselja, napisana po resničnem dogodku, je danes celo bolj aktualna kot v času nastanka.

Dramatik **Francesco Randazzo** je zanjo leta 1996 prejel nagrado Candoni Arta Terme. Uprizoritev je nastala v koprodukciji z Gledališčem Koper, kjer je doživela premiero preteklo sezono.

Strah, ki postavlja pregrade

"K uprizorjanju tega besedila ne nagovarja le situacija v Sloveniji, ampak v vsej Evropi. Pretreslo me je, ko sem slišala ali videla, kako so se na val nezakonitih prebežnikov odzvale vlade in prebivalci držav, ki jih migranti prečkajo ali so tja namenjeni," pravi režiserka **Nenni Delmestre**. "V strahu pred begunci so se številne države in njihove vlade odzvale panično, med njihovimi prebivalci pa je zavladala histerija. Prav o strahu pred migranti in odzivih, ki izhajajo iz tega iracionalnega strahu, ki nas vodi k temu, da postavljamo žičnate pregrade - ne samo fizične, ampak tudi mentalne in čustvene v odnosu do drugih in drugačnih - pa

govori tudi Randazzovo besedilo," pojasnjuje Delmestreova.

Ob tem poudarja, da se človek od pamtiveka odziva iz strahu: strahu pred levom ali medvedom, še najbolj iz strahu pred drugim človekom, kar pomeni, da se nismo oddaljili od primarnega živalskega instinkta. "Tudi na dejanja, akcije in reakcije Randazzovih likov - predvsem Schweia, Topfa, Anscha in Zuma - vpliva strah, zato se morajo nenehno spopadati z lastnimi predsodki. In avtor dobro ve, da dejanj, ki jih pri ljudeh povzroči strah, ni mogoče ustaviti vse do tragičnega konca. Kot bi po pomočju zakotalili snežno kepo, ki bi postajala vse večja, dokler ne bi v dolini povzročila katastrofe," pravi Nenni Delmestre in dodaja, da od tu že lahko govorimo o psihologiji množic.

Vizionarsko besedilo, žal

Njihov strah je strah pred drugimi in drugačnimi, zato je njihovo sovraštvo usmerjeno v vse in vsakogar - od Slovanov, Romov, Judov

FOTO: LINA VENGOCEHA

Za blagor vseh ljudi, koprodukcija SNG Nova Gorica in Gledališča Koper, bo od 30. januarja doma na goriškem odru.

in Filipincev do narkomanov in istospolno usmerjenih oseb. "V uvodu k drami Randazzo zapiše, da za blagor vseh naših ljudi vendarle nismo vsi enaki, s čimer izrazi upanje, da so na svetu še vedno odprti in tolerantni ljudje, boljši

kot njegovi protagonisti. Prav zaradi takšnih se tudi v resničnem življenju vedno bolj oži prostor tistih, ki so kakor koli drugačni. Žal jim sledimo tudi mi; na Hrvaškem smo preživeli vojno, toda takrat nisem občutila toliko rasnega, ver-

skega ali drugega sovraštva, kot ga pri ljudeh občutim danes," priznava ustvarjalka, ki meni, da je prav zato Randazzovo besedilo iz sredine devetdesetih let prejšnjega stoletja zanjo gotovo - vizionarsko. •

Gorkičevo izvirno branje Cankarjevega Kralja na Betajnovi v novi uprizoritvi Slovenskega stalnega gledališča Trst

Kot da bi šlo za film, ampak v živo

“Pot do trona je dolga - gazit mora človek do kolen v krvi in v solzah,” je replika iz Cankarjeve drame Kralj na Betajnovi, ki jo nova uprizoritev Slovenskega stalnega gledališča izpostavlja s posebnim poudarkom, tako kot je izpostavljena večno aktualna tema korupcije in lakomnosti.

Režiser **Tomaž Gorkič** si je za svoj debi na dramatskem odru zamislil nočno moro, ki izhaja iz njegovega vizualnega pristopa filmskega režiserja. Gorkič je namreč eden najbolj znanih slovenskih avtorjev grozljivk in je tokrat prvič sodeloval s Slovenskim stalnim gledališčem, da bi se z branjem ikonskega besedila izrazil z novim umetniškim sredstvom v govorici, ki išče združitev dveh poklicnih izkušenj. “Ne maram igralcev na prazni sceni, kjer si morajo predstavljati stvari, ki jih dejansko ni na odru. Zato so mi scena, kostum, maska, luč in koreografija izjemno pomembni dejavniki,” je povedal Gorkič in poudaril, da si želi igralce iz mesa in krvi. “Nočem govorečih lutk na rampi. V določenih prizorih morajo preko koreografije skrbeti za montažo in kadriranje, kot da bi šlo za film, ampak v živo.”

Onkraj stereotipov in konvencij

Brane Grubar, ki v tej predstavi odigra vlogo župnika, je na predstavitvi nove uprizoritve opozoril, da je predstava prestopila mejo stereotipov in simbolov cankarjanske literature z aktualnim branjem, ki postavlja v ospredje najprej grozljivo stanje sedanjega, spačenega sveta in ljudi, ki ga sestavljajo in ustvarjajo. Deviacije in

Nikla Petruška Panizon in Tina Gunzek v srhljivi drami Kralj na Betajnovi

negativne lastnosti zaznamujejo osebe, ki jih ta svet zvesto zrcali v tekstu in v predstavi, ki gre še dlje, z izničenjem meja med dobrim in zlim, kot je povedal protagonist v vlogi Kantorja, igralec **Primož Forte**: “Režiserjev prvi stavek ob pričetku vaj je bil, da v njegovi postavitvi noben lik ne bo samo dober in noben samo slab. Da bo torej vsak lik samo človek. S tem v mislih je pravi izziv iskati ranljivo človeškost, preblisk dobrega in mogoče celo dvom v tem specifičnem liku.”

Dvojno vlogo Hane in Francke je prevzela **Nikla Petruška Panizon**, nesrečni upornik Maks je **Tines Špik**, vaški posestnik **Franc pa Dejan Pevčević**. Tržaški igralec **Franco Korošec** se vrača na oder SSG v vlogi Krneca in Sodnika, Kantorjeva nečakinja Nina je **Tina Gunzek**, Lužarica pa **Maja Blagovič**. Scena **Petre Veber** emocijsko prikazuje Kantorjev življenjski prostor, kostumi **Sanje Grgič** pa poudarjajo podtekst z razkrivanjem večplastne narave likov. Celotno zgodbo uokvirja glasba, s katero je skla-

datelj **Sašo Kalan** ustvaril ambientalno kuliso, koreografske gibe pa podpisuje **Jana Menger**.

Temna plat človeka in družbe

Teptane pravice in čustva, umor, korupcija so glavne teme črne drame, o kateri je režiser napisal: “V Cankarjevih literarnih delih smo lahko med drugim pričali temni plati družbe, ki je polna izkoriščanja, pogoltnosti, zlorabe, sadizma in ostalih oblik nasilja nad sočlovekom, kar bi izkoriščevalska vladajoča kasta najraje pospravila pod prag in vse skupaj skrila za izumetničenim dvočlunim nasmeškom brezosebnega preprodajalca človeških življenj, tako kot to narekuje nečloveški kapitalistični kodeks.” Politično, ostro družbenokritično delo je doživelo prvo uprizoritev v Trstu leta 1908. Sledili sta še dve uprizoritvi: leta 1947 v režiji Jožeta Babiča, leta 1987 pa v režiji **Maria Uršiča**.

Premiero nove uprizoritve Kralja na Betajnovi je uvedlo odprtje razstave Cankar v stripu Zavoda Škratelj, ki želi “preseči neprimernost politizacije Cankarjeve literature, ki je v obliki prekomerne pozabe zajela naše šolstvo ter v manjši meri tudi teater, in ji spet vrniti njeno pravo in bistveno vrednost - ogledalo slovenske duše, ki se je v času pred, med in po Cankarju, kaj malo spremenila.” •

Februarska premiera muzikla Zadnjih pet let

Igralski in pevski cukrček, z grenkim priokusom

V Slovensko stalno gledališče prihaja off-Broadway muzikal The last five years - Zadnjih pet let Jasona Roberta Browna. Predstava bo koprodukcija s SNG Nova Gorica s sodelovanjem Glasbene matice, vlogi mlade igralke in pevke Cathy in obetavnega pisatelja Jamieja bosta odigrala (in odpela) tržaška igralca Patrizia Jurinčič in Danijel Malalan. Režijo pa podpisuje Goričanka Jasmin Kovic.

Protagonista **Patrizia Jurinčič** in **Danijel Malalana** smo vprašali, kako bosta pristopila k glasbeno-gledališki zvrsti muzikla, ki bo od 8. februarja ogrel Malo dvorano SSG s svojo ljubezensko zgodbo.

Patricija Jurinčič: Muzikal je kot sladkor ... ali pa ne?

Muzikal Zadnjih pet let je spoj obojega. Je igralski in pevski “cukrček”, a tema je grenka. Današnja družba je neprizanesljiva do človeka, saj ga - če ne zadosti visokim pričakovanjem o finančnem, statusnem, kariernem, partnerskem, osebnem uspehu - brez slabe vesti izpljune na rob in pahne v globel nezadovoljstva nad samim seboj, z vsemi posledicami, ki jih tako nezadovoljstvo prinese. Cathyjina zgodba - zgodba mlade igralke, ki je neprizanesljiva do sebe in do svojih pričakovanj o uspešni igralski karieri, in ki se čedalje bolj pasivno “namaka” v lastnem nezadovoljstvu - je samo ena izmed zgodb o neprizanesljivosti, je samo primer. In posledica, ki jo zaradi takšne življenjske drže doleti - namreč to, da jo partner Jamie

Režiserka Jasmin Kovic, korepetitorica Andrejka Možina in protagonista muzikla Zadnjih pet let Patrizia Jurinčič in Danijel Malalan

zapusti - je prav tako samo primer. A je lahko antologijski. To ni boj, ki ga bijejo samo mlade, ustvarjalno prekipevajoče igralke, ki se spopadajo z izzivom dobitja prvih vlog v svoji karieri. To je boj slehernega človeka, ki mu ne uspe po od družbe vsiljenih merilih in se zaradi tega počuti ponižanega, manjvrednega, neuspešnega. In ki

lahko, če se tem občutkom ne zna aktivno zoperstaviti, izgubi, kar je, si upam trditi, vrednejše od uspeha: ljudi, ki so mu najbližji.

Kaj pa vaših zadnjih pet let, Danijel Malalan?

To glasbeno delo v vsem poseblja **Jason Robert Brown**, saj je

avtor glasbe in teksta ter sam, v koncertni obliki, večkrat izvajalec tega dela. Muzikal za dva, pevca in pevko, igralca. Zgodba o ženski in moškem, ki se iščeta, za trenutek tudi najdeti in začutita ter se spet diametralno nasprotno oddaljuje. In veliko pojeta. In tu bo ob meni Tržačanka Patrizia Jurinčič, s katero sva sodelovanje začela že dolgo nazaj, prav v glasbeni predstavi, mini muziklu SSG za otroke Jaz in ti, mali medo v režiji **Katje Pegan**, s songi **Miroslava Košute** in glasbo **Mirka Vuksanoviča**, kjer je Patrizia, za sklop predstav, odlično nadomestila kolegico **Vesno Pernarčič**. V SSG sva s Patrizio igralsko in pevsko skupaj zaigrala tudi v Grumovem Dogodku v mestu Gogi v režiji **Igorja Pisona**. In da se, zaenkrat, krog sklene tako, kot se spodobi, je tu še pevka, multi instrumentalistka in pedagoginja **Andrejka Možina**. Njen doprinos k projektu je neprecenljiv. Z njo sva delila tudi drugačna glasbena popotovanja, kot je bilo, že dolgo nazaj, sodelovanje na Festivalu v Števerjanu ter kasneje na Festivalu slovenskega šansona. Kaj pa vaših zadnjih pet let? Razmislite. Vabljeni, da se nam pridružite. •

Z Vprašanjem identitete začetek novega filmskega niza v SSG

Pet žensk sredi viharjev zgodovine

Filmski večeri v Mali dvorani Kulturnega doma v Trstu niso novost, gledalci pa so jih že nekaj sezon pogrešali v izvenabonmajskem programu. Zato so Slovensko stalno gledališče, Kinoateljje in Slovenski klub ponovno združili moči za vrednotenje slovenskih filmov.

Uvod v novo sodelovanje bo povezoval Slovenijo in Italijo z vprašanjem obmejne identitete: v četrtek, 31. januarja, ob 19. uri, bo na sporedu namreč dokumentarni film Vprašanje identitete režiserke **Sabrine Morena**. Film pripoveduje o petih ženskah, ki so skozi stoletje tržaške zgodovine doživljale in interpretirale odnose med italijansko in slovensko dušo mesta.

Pavla Hočevnar, rojena na Dunaju, je krepila slovensko narodno zavest s poučevanjem na šoli Sv. Cirila in Metoda v Trstu, Marica Nadlišek Bartol je bila pisateljica in urednica prvega slovenskega ženskega časopisa Slovenka, irendentistka Elody Oblath je bila intelektualka in pisateljica z madžarskimi predniki judovske vere, ki si je prizadevala za priključitev Trsta Italiji, Giuseppina Martinuzzi iz istrskega Labina je

Lučka Počkaj in Elena Husu v filmu Vprašanje identitete

delovala v socialističnem svetu, je bila feministka in podpornica italijansko-slovanskega dialoga, Ali-

ce Schalek pa je bila priznana fotoreporterka, ki je dokumentirala soško fronto.

Zaton avstroogrškega cesarstva, priključitev Trsta Kraljevini Italiji in vzpon fašizma so spremenili usode teh žensk, ki so vsaka na svoj način sanjale o slovenski, italijanski ali evropski identiteti v mestu, kjer je bilo sobivanje različnih narodov do določenega trenutka nekaj čisto običajnega. Besede njihovih dnevnikov, spisov, esejev, pisem zaživijo v kreacijah petih igralk, ki so sodelovale pri tem projektu: **Ariella Reggio, Lučka Počkaj, Elena Husu, Giustina Testa in Marzia Postogna**. Strokovno svetovanje pri sestavljanju scenarija pa so nudile **Marta Verginella, Tullia Catalan, Xenia Majovski, Milena Markič, Sabrina Morena, Emily Menguzzato, Mia Mathee**. Film je koprodukcija Quasar Multimedia, Bela Film in RTV Slovenija. Filmski večer bo zaživel v sodelovanju z Zadrugo Bonawentura. •

Zimski pogovori o umetnosti

Literarni večeri s čezmejnimi sodelovanjem

Literarni večeri bodo v zimskem času obogatili izvenabonmajski program Slovenskega stalnega gledališča z intimnim vzdušjem srečanj ob umetniški besedi. Niz radijsko-gledaliških dogodkov "Ars teatralis" si je zamislil režiser Alen Jelen.

Pred časom sta bili zvočni igri že uprizorjeni v gledališču Glej in v Mladinskem gledališču v Ljubljani. Tokrat pa bodo gledališko-radijski večeri nastali v okviru čezmejnega sodelovanja. Skupaj jih bodo promovirali Radio Slovenija 3. program-program ARS (s predvajanjem v živo), tržaško Slovensko stalno gledališče in RAI- Radio Trst A.

"Gledalci in poslušalci se radi udeležujejo večerov, v katerih se

družita radio in gledališče," pravi **Alen Jelen**, ki je velikokrat režiral v Trstu in mu je slovenska kulturna scena na italijanski strani meje zelo pri srcu. "Veseli me in sem počaščen, da bomo lahko z neposrednim prenosom preko radijskih valov slovenskega nacionalnega radia predstavili živo ustvarjalnost Slovencev v deželi Furlaniji Julijski krajini," poudarja režiser.

Prvo radijsko-gledališko srečanje bo na sporedu v torek, 22.

januarja, ob 20.30, na Malem odru SSG, ko bo Jelen režiral literarni večer štirih tržaških in goriških pesnikov. Sodelovali bodo dramski igralci, člani ansambla SSG Trst **Maja Blagovič, Vladimir Jurc, Tadej Pišek in Tina Gunzek**. Interpretirali bodo pesmi **Marije Kostnapfel, Sanje Širec, Vinka Bandlja in Davida Bandlja**. Pesmi bo z glasbo povezovala harfistka **Tatjana Donis**, večer pa bo povezovala **Tamara Stanese**. Že fe-

bruarja pa se obeta zvočna uprizoritev komedije Apokafiksa **Dušana Jelinčiča**. Zvočno igro bodo v sodelovanju z RAI Radio Trst A in 3. programom Radia Slovenija uprizorili člani ansambla Slovenskega stalnega gledališča in Radijskega odra.

Zaradi neposrednega radijskega prenosa z odra SSG gledalce vabijo, da se v dvorani zberejo deset minut pred pričetkom prireditve. •

Premiera nove otroške predstave SSG po zamisli Tadeja Piška

Poezije Miroslava Košute v dramski preobleki

"Kadar v pravi družbi smo, kamorkoli že gremo sreča gre z nami." Tako je zapisal Miroslav Košuta in tako je slišati v novi predstavi za najmlajše Medved z miško na rami, ki jo podpisuje Tadej Pišek, na odru pa oživlja Vanja Korenč.

Tadej Pišek je v zadnjih letih priredil in režiral več dramskih predstav za najmlajše in odlični odziv mladih gledalcev je vedno potrdil njegov smisel za priscrčne in duhovite otroške pripovedi. Tokrat je njegova domišljija poiskala dramsko preobleko za poezije **Miroslava Košute**, s prepletanjem verzov tržaškega pesnika in samega režiserja. Nastala je tako predstava z naslovom Medved z miško na rami, v kateri igra in poje **Vanja Korenč**. Premiera potujoče predstave je bila 14. januarja v Prosvetnem domu na Opčinah, saj je nastala v sodelovanju s SKD Tabor, ki tamkaj domuje. Tako se je začela dolga pot predstave, ki bo v prihodnjih mesecih obiskala vrtece in prve razrede osnovnih šol na Tržaškem.

Zgodba govori o osamljenemu medvedu in žalostni miški, ki v

Predstava Medved z miško na rami bo naslednje tedne potovala po tržaških vrtcih in osnovnih šolah.

medsebojnem prijateljstvu najdeta smisel in novo veselje. Zgodba o prijateljstvu je opremljena z iz-

virno glasbo **Marjana Peternela** in je polna simpatičnih lutkovnih in igranih domislic.

Tadej Pišek je o svoji novi predstavi napisal: "Pesmi Miroslava Košute kar kličejo po uprizoritvenem mediju. Zaradi njihove ritmičnosti in povedne iskrivosti pa so tudi velik navdih za glasbeno obdelavo. Ker pa so pesmi, sicer enotnega cikla, med seboj le delno povezane, sem jih sam vtkal v rimano besedilo, ki zaočkroži pesmi v zgodbovno celoto. Vrhunski skladatelj Marjan Peternel, s katerim podpisujeva že šesti skupni projekt, pa je zgodbo o Medvedu z miško na rami opremil z glasbo in tako je nastal majhen kabaret za najmlajšo publiko. Igralka preko treh različnih scenskih elementov poveže pripoved. Predstava je zaradi potreb gostovanja po okoliških vrtcih narejena zelo intimno in bo najboljše zazvenela v majhnih, intimnih dvoranah in prostorih vrtcev." •

FOTO: ARHIV SNG

O novem prevodu Shakespearove tragedije Macbeth, ki jo igrajo v SNG Nova Gorica, je na Pogovorih v sredo spregovoril prevajalec Srečko Fišer (prvi z leve). Pogovor je vodila Maša Pelko, ob njej je igralec Nejc Cijan Garlatti, ki nastopa v naslovni vlogi. V novogoriškem gledališču v letu 2019 praznujejo kar tri obletnice, zato bodo imeli enkrat mesečno tudi cikl pogovorov Spomin, zarisan v čas. Na prvem srečanju, ki bo že jutri ob 19. uri, bosta gosta Andrej Jelačin in Sergej Ferrari. Vstop je prost. Priazno vabljeni.

FOTO: ARHIV SNG

V zanimivi razpravi smo ujeli dva odlična igralca, ki s svojimi odrskimi kreacijami navdušujeta v SNG Nova Gorica že štirideset let - Borštnikov prstanec Bine Matoh (levo) in njegov stanovski kolega Jože Hrovat. Pravita, da za njima "prihaja" veliko dobrih mlajših igralcev, zato ju za gledališče ne skrbi. Oba bomo videli v koprodukcijski predstavi Za blagor vseh ljudi, ki bo doživela premiero na malem odru novogoriškega gledališča konec januarja. Angažirana drama spregovori o pribežnikih ter razkriva brezčutnost sodobne družbe in strah pred neznanim.

FOTO: IZIDOR ČOK

Leto 2018 so v Gledališču Koper sklenili s slavnostnim silvestrskim koncertom priljubljene primorske vokalisticke in flvntistke Tinkare Kovač, ki je ob spremljavi novogoriškega orkestra Big Band Nova odpela nekatere svoje največje uspešnice. Občinstvo je najprej ogrel Trio Pupe, Tinkari se je pozneje pridružila še Lara Baruca, koncert - s Tinkaro je nekajkrat zapelo tudi občinstvo - pa so z eno njenih največjih uspešnic, Veter z juga, zaključili vsi nastopajoči: Tinkara, Lara, Rok Matek, Uroš Smolej in Daniel Malalan.

FOTO: TOMAŽ PRIMOŽIČ/FPA

Na začetku januarja je pred polno dvorano koprškega gledališča z Laličevo komedijo Mirna Bosna nastopilo sarajevsko gledališče Kamerni teatar 55. Ob koncu predstave, ki so jo gledalci pospremili z gromkim aplavzom in skandiranjem, je Mirza Muzurovič, strokovni sodelavec za produkcijo in marketing, direktorici koprškega gledališča Katji Pegan izročil zahvalo za dosedanje sodelovanje (v koprodukciji obeh gledališč je v sezoni 2015/16 nastala uprizoritev Lucičevega Alana Forda) in pomoč pri realizaciji nedavnega festivala Dnevi Jurislava Koreniča v Sarajevu.

FOTO: LUCA QUAINA

Po premieri Kralja na Betajnovi je tudi torta ... srhljiva! Čast prvega reza je seveda pripadla Kantorju - Primožu Forteju. Za njim je pokukala Nikla Petruška Panizon, ob njej sta še soigralca iz predstave - Brane Grubar in Dejan Pevčević.

FOTO: LUCA QUAINA

Premiero Kralja na Betajnovi je obiskala tudi fatalka leta 2018, tržaška igralka Lara Komar, ki jo je v bleščečem outfitu sprejel umetniški vodja SSG Danijel Malalan. Še nedavno je igrala v več tržaških predstavah, zdaj pa je prepoznavna predvsem po vlogi v televizijski nadaljevanki Reka ljubezni.